

QUARANTÈ ANIVERSARI DE LA MEVA ORDENACIÓ SACERDOTAL

L'alegria és fonda. *"Crida de goig, ciutat de Sió. Alegra't i celebra-ho de tot cor"*. Així va ser fa 40 anys. Així és també ara. Alegria de l'estimada Església, joia del poble fidel. La visc, l'he viscuda, i demano de viure-la fins al darrer alè. Gràcies per acompanyar-me avui i compartir-la. És un do tan immerescut. Però Déu estima qui dona amb joia, i qui es dona amb joia, fins i tot quan els fardells són pesats. És molt consolador el que proclama la primera lectura de Sofonies: *"No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans, el Senyor, el teu Déu el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec"*. Què n'és de consolador. Déu no és trist. Perquè l'amor no és trist.

No vull fer ara crònica de l'ordenació. La vaig rebre de mans de l'estimat cardenal Narcís Jubany. No oblidó els meus pares, l'àvia Conxa. I l'entusiasta introducció que féu Mn. Francesc Vergés i Vives, amb el qual he estat tan profundament unit per l'amistat fins a la seva mort. Porto en el cor moltes persones. El sofriment de molts. La llista seria llarga. Miro de no fer esment de mèrits, si és que n'hi ha algun. Seria presumpció, i a més, en tinc al·lèrgia. El cor del pastor no ha de tenir desigs d'èxits mundans ni ha de viure en l'afany d'obtenir reconeixements. Cridat al sacerdoci per l'amor de Déu, agraeixo les mediacions de què s'ha servit. Només es pot ser sacerdot per amor, desinteressat i fidel, confiant les febleses i negligències a la seva Misericòrdia.

Un pastor no pot deixar de fer-se cada dia, en primera persona, la pregunta que la gent fa a Joan Baptista: *"Què haig de fer?"*. I ara, "què haig de fer" en aquesta etapa de la meva vida? És una pregunta que la societat s'ha de fer: "Què hem de fer"? El Papa o el nou Bisbe: "Què haig de fer"? El discerniment s'imposa. Una saviesa de la vida es necessita. Déu no és sobrer. La seva Paraula és Vida. És Paraula viva. Ens allunya d'una lectura drogada de la realitat. Ens cal ser més humils. Abandonar tota arrogància. Perquè Déu es humil. On hi ha aquesta humilitat hi serà també la joia d'una vida plena de significat i de passió, una existència sacerdotal viscuda amb amor fidel a Déu i al proïsme. *"Presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist"*. Guardar és custodiar els dons rebuts, i mai mercadejar amb la mundanitat.

En tot l'Evangeli el verb estimar es tradueix amb el verb "donar". Donar és donar-se. És més que la filantropia que exhibeixen alguns. I per practicar aquest "donar". Què hem de fer? Novament la pregunta. Joan respon amb tres paraules per a un programa únic: teixir el món en la fraternitat, construir una terra en la justícia. Les podem resumir: **No forceu, no distorsioneu, no acumuleu**. Siguem, doncs generosos de justícia i de misericòrdia, talment que portem el respir del Cep cap a dintre de les coses de cada dia. I que cada u comenci per ell mateix. És el somni de Francesc. És la conversió que demana Joan en l'Advent. És l'amor de Jesús en nosaltres. Em reconec en les tres coses que m'escrivi, quasi telegràficament, Mn. Josep M. Rovira Belloso. Però els meus defectes també els coneixeu. Quins mestres, però, tant excel·lents. No voldria oblidar-me del gran amic Mn. Frederic Ràfols, que ens donà tants exemples de senzillesa, servei discret, alegria i bon humor.

Mater Misericordiae, prega per mi i per la meva família, pels infants i els adolescents, per tantes famílies que estimo, per tots els bons amics aquí presents, pels qui estan malalts, per tot el poble que m'ha estat confiat. **Ara i en l'hora. Ara i en l'hora**. En l'hora de la partença, quan Ell em cridi, i em torni a dir segueix-me, vine amb Mi, voldria poder dir-li al Fill de Maria el mateix que el "Giuss": ***"Nella semplicità del mio cuore lietamente Ti ho dato tutto"***.

Mn. Manel